

Rezolutīvā daļa:

- 1) Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 31. marta Direktīvas 2004/18/EK par to, kā koordinēt būvdarbu valsts līgumu, piegādes valsts līgumu un pakalpojumu valsts līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūru, kas grozīta ar Komisijas 2011. gada 30. novembra Regulu (ES) Nr. 1251/2011, 26. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas neaizliedz tādu dalībvalsts reģionālās iestādes tiesību aktu, kāds izskatāms pamatlietā un kurā pretendentiem un to apakšuzņēmējiem ir noteikts pienākums apņemties, izmantojot piedāvājumam pievienojamu rakstveida deklarāciju, maksāt personālam, kam tiks uzdots sniegt attiecīgā publiskā iepirkuma līgumā paredzētos pakalpojumus, minētajā tiesību aktā noteikto minimālo darba algu;
- 2) Direktīvas 2004/18, kas grozīta ar Regulu Nr. 1251/2011, 26. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas neaizliedz tādu dalībvalsts reģionālās iestādes tiesību aktu, kāds izskatāms pamatlietā un kurā paredzēts no dalības publiskā iepirkuma procedūrā izslēgt pretendētus un to apakšuzņēmējus, kuri atsakās apņemties, izmantojot piedāvājumam pievienojamu rakstveida deklarāciju, maksāt personālam, kam tiks uzdots sniegt attiecīgā publiskā iepirkuma līgumā paredzētos pakalpojumus, minētajā tiesību aktā noteikto minimālo darba algu.

(¹) OV C 175, 10.06.2014.

Tiesas (otrā palāta) 2015. gada 12. novembra spriedums – Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste/Eiropas Parlaments, Eiropas Savienības Padome

(Lieta C-121/14) (¹)

Prasība atcelt tiesību aktu — Regula (ES) Nr. 1316/2013, ar ko izveido Eiropas infrastruktūras savienošanas instrumentu — Kopīgu interešu projekti, kuri attiecas uz kādas dalībvalsts teritoriju — Minētās dalībvalsts piekrišana — Dzelzceļa kravu pārvadājumu koridora pagarinājums — Juridiskais pamats — LESD 171. pants un 172. panta otrā daļa

(2016/C 016/07)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste (pārstāvji – M. Holt un L. Christie, pārstāvji, kuriem palīdz D. J. Rhee, barrister)

Atbildētāji: Eiropas Parlaments (pārstāvji – A. Troupiotis un M. Sammut), Eiropas Savienības Padome (pārstāves – Z. Kupčová un E. Chatziioakeimidou)

Persona, kas iestājusies lietā atbildētāju prasījumu atbalstam: Eiropas Komisija (pārstāvji – J. Sammadda un J. Hottiaux)

Rezolutīvā daļa:

- 1) prasību noraidīt;

- 2) Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste sedz savus, kā arī atļūdzina Eiropas Parlamenta un Eiropas Savienības Padomes tiesāšanās izdevumus;
- 3) Eiropas Komisija savus tiesāšanās izdevumus sedz pati.

⁽¹⁾ OV C 135, 5.5.2014.

Tiesas (piektā palāta) 2015. gada 12. novembra spriedums (Helsingin hovioikeus (Somija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – Valev Visnapuu/Kihlakunnansyyttäjä (Helsinki), Suomen valtio – Tullihallitus

(Lieta C-198/14) ⁽¹⁾

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — LESD 34. un 110. pants — Direktīva 94/62/EK — 1. panta 1. punkts un 7. un 15. pants — Alkoholisko dzērienu attālināta pārdošana un transportēšana no citas dalībvalsts — Akcīzes nodoklis noteiktiem dzērienu iepakojumiem — Nodokļa atbrīvojums gadījumā, ja iepakojumi ir integrēti iepakojumu ķīlas un atgriešanas sistēmā — LESD 34., 36. un 37. pants — Prasība pēc alkoholisko dzērienu mazumtirdzniecības atļaujas — Alkoholisko dzērienu mazumtirdzniecības monopols — Pamatojums — Veselības aizsardzība

(2016/C 016/08)

Tiesvedības valoda – somu

Iesniedzējtiesa

Helsingin hovioikeus

Pamatlietas puses

Prasītājs: Valev Visnapuu

Atbildētāji: Kihlakunnansyyttäjä (Helsinki), Suomen valtio – Tullihallitus

Rezolutīvā daļa:

- 1) LESD 110. pants, kā arī Eiropas Parlamenta un Padomes 1994. gada 20. decembra Direktīvas 94/62/EK par iepakojumu un izlietoto iepakojumu 1. panta 1. punkts un 7. un 15. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tie neaizliedz tādu dalībvalsts tiesisko regulējumu kā pamatlietā aplūkoto, ar kuru tiek ieviests akcīzes nodoklis noteiktiem dzērienu iepakojumiem, bet paredzēts atbrīvojums no šāda nodokļa gadījumā, ja šie iepakojumi ir integrēti spēkā esošā iepakojuma atgriešanas sistēmā;
- 2) LESD 34. un 36. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka ar tiem netiek aizliegts tāds valsts tiesiskais regulējums kā pamatlietā aplūkoto, saskaņā ar kuru vienā dalībvalstī uzņēmējdarbību veicošam pārdevējam ir jāsaņem mazumtirdzniecības atļauja alkoholisko dzērienu importam, lai tos mazumtirdzniecībā pārdotu patērētājiem otrā dalībvalstī, ja šis pārdevējs nodrošina šo dzērienu transportēšanu vai to uztic trešai personai, ja vien šis tiesiskais regulējums ir piemērots mērķa, kam tas kalpo, sasniegšanai – šajā gadījumā – veselības aizsardzībai un sabiedriskajai kārtībai, ja šis mērķis nevar tikpat efektīvi tikt sasniegts ar mazāk ierobežojošiem pasākumiem un ja šajā tiesiskajā regulējumā nav ietverti nedz patvaļīgas diskriminācijas, nedz slēptas ierobežošanas līdzekļi tirdzniecībā starp dalībvalstīm; tas arī ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.

⁽¹⁾ OV C 202, 30.6.2014.